

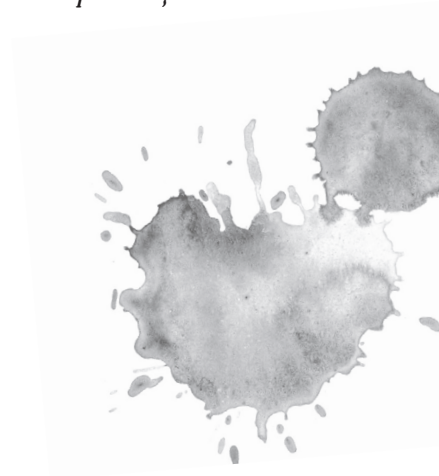
Вона побачила хвилю, що котилася на неї.

І закричала.

А тоді кинулась у вир.

Зіткнення було таким, наче вона з усієї сили наскочила на зачинені двері. Наступної миті двері ніби відчинились і вона змогла увійти.

Крижана вода поглинула її. Вона відчайдушно перебирала ногами та гребла руками. Свідомість промовляла, що їй недовго лишилося. Але серце мовби заперечувало. Воно билосся голосно й швидко. Несамовито швидко. Ніби просто боялось зупинитись. І раптом Алея дуже чітко зрозуміла, що її серце так б'ється на радіощах.

На причалі

Річка видавалася нині похмуришою, ніж зазвичай. Можливо, через те, що Алеї самій було сумно. Вона стояла на пристані, понуро дивлячись у воду. Ельба — гігантська ріка! Такий собі водяний Колос, що потужно і велично входить у землю. Дівчина часто була тут, спостерігаючи за Ельбою, прислухаючись до тихого шелесту її вод, намагаючись розгадати її таємниці. Таємниці, які залишаться для неї назавжди недоступними, бо їй заборонено надто наблизитись до ріки — Ельби чи будь-якої іншої. Алея зиркнула на екран смартфона. Жодних пропущених. Звичайно, жодних! Як можна пропустити дзвінок, коли безперестанку перевіряєш телефон? Алея стояла, переступаючи з ноги на ногу. Вона вже довгенько тут стовбичила. І втомилася. Зітхнувши, озирнулася навколо, шукаючи якогось місця, де б можна було сісти... яке було б достатньо віддаленим від води. І поблизу якого немає калюж, з яких перехожі могли б її обхляпати. Але калюж навкруги й так не було, бо вже давно не дощило. Аж ось побачила порожню лавку — саме таку, яку шукала. Якийсь час вона просто сиділа, тримаючи свій смартфон та спостерігаючи за людьми, що проходили повз неї, — ту-

ристами й місцевими, робітниками та людьми, які зі своїми ланч-пакетами всідалися на край причалу. Тут завжди було гамірно, зрештою, як і на інших численних гамбурзьких причалах. Алея знала їх усі. Вона стояла на кожному з них, вдивляючись у воду. Але цей вона любила по-особливому. Почувалась тут як удома. І, власне, це відчуття домівки їй сьогодні було більше потрібне, ніж будь-коли. Вона глибоко вдихнула і спробувала прогнати страх, який знову почав наростати всередині. Те, що нині трапилося, було вже занадто. У її названої мами стався інфаркт.

...Алея прокинулася у гарному настрої. Розмірковуючи, як провести свій перший день літніх канікул, виявила раптом у кухні Маріанну — спітнілу і бліду як крейда. Дівчина викликала швидку, яка відвезла маму до лікарні. Їй було шістдесят п'ять, і вона давно мала проблеми з серцем. Та Алея завжди закривала на це очі, не думаючи, що може трапитися щось погане. Бо Маріанна була для неї всім. Якби вона не змогла більше піклуватись про Алею чи навіть померла, комісія у справах неповнолітніх шукала б для неї нову прийомну сім'ю. І тоді вона мусила б жити з чужими людьми, які нічого не знають про її хворобу. Від однієї думки про це в Алеї всередині все переверталось. І тільки через страх вона сиділа тут, на лавці, а не біля ліжка Маріанни в лікарні...

Алеї стало млосно від згадки, що Маріанна обіцяла подзвонити, як тільки зможе говорити. Телефон може зазвонити будь-якої миті. Будь-якої...

Дівчина витерла сльози з кутиків очей. Їй не хочеться плакати! Але почувалася вона зовсім безпорадною і са-

мотньою. Її погляд зупинився на руці. Кілька сльозинок, які вона щойно змахнула з очей, виблискували на чорній шкіряній рукавичці. На якусь мить їй здалося, наче в сльозинці щось є, щось виблискує там синім і зеленим. А тоді сльозинка раптом зникла у шві на поверхні рукавички. Алея кілька разів стиснула і розтиснула кулак. Як і в решті своїх рукавичок, у цих вона повідрізала кінчики, аби пальці рухалися не скуто. Та попри це сьогодні рукавички їй заважали. Надворі було двадцять сім градусів тепла, і Алея в них спітніла.

Дівчина підвелася і спробувала заспокоїти дихання. Треба себе опанувати! Пильним оком вона оглянула причал. Можливо, вдасться знайти щось таке, що відволіче її, поки вона чекає на дзвінок Маріанни. Пришвартовані човни погойдувались на воді, величезний вантажний кран крєктав на протилежному березі... Зненацька Алея помітила дивний старий вітрильник, пришвартований одразу біля причалу. На його носі ледь виблискував майже стертий напис: «Crucis». Вона примружила очі, щоб придивитись уважніше, бо вітрильник її зацікавив. Його явно потрібно наново пофарбувати. Світло-зелена барва на його боках облізла. Та й взагалі човен мав справді геть убитий вигляд, і питання полягало в тому, чи він ще придатний до плавання. Проте Алея невпинно витріщалася на нього. І хоч вона не могла цього пояснити, але відчуття, що попереду на неї чекає щось надзвичайне, не покидало її.

З борту човна зіскочив хлопчик і почав закріплювати швартові канати. Він мав приблизно дев'ять... щонайбіль-

ше десять років. Коли все було готово, він застрибнув назад у човен і зник під палубою. Невдовзі з трюму човна вийшов юнак, який, найімовірніше, керував цим вітрильником. Як і хлопчик, він вправно скочив із човна на причал. На вигляд десь років вісімнадцяти, привабливий. Засмаглий, із приємним обличчям. Волосся його було розтріпане, як у рок-зірки, а на рукаві футболки виднілася дірка. Крім того, в руці хлопець тримав футляр від гітари.

Алея раділа з усього, що відволікало її від гнітючого очікування. Тож дівчина уважно спостерігала за діями юнака. А він саме пройшов повз неї, напевно, в напрямку кафе, розташованого неподалік. Аж тут вона відчула спрагу. Та, покопирсавшись у наплічнику, зрозуміла, що забула вдома своє термогорнятко. Зазвичай воно завжди з нею, але через інфаркт Маріанни вона в такому поспіху залишала квартиру, що забула не тільки термогорнятко, а й парасольку — і це була вже дійсно халепа! Небо зараз чисте, та, якби раптом почався дощ, вона мала б серйозні проблеми.

Незабаром хлопчик, який закріплював канати на «Crucis», легким стрибком із борту опинився на причалі. З потертим барабаном під пахвою, він подався слідом за «рок-зіркою». Коли він проминав Алею, їхні погляди зустрілись і він посміхнувся їй.

— Агов! — сказав він, і беззуба посмішка осяяла його обличчя.

Алея знічено посміхнулась у відповідь, але він уже пройшов далі. Дівчина підвелася. Без термогорнятка

треба купити собі якийсь теплий напій. І, тримаючи телефон у руці, вона рушила в напрямку кафе. Зайшовши туди, вона виявила обох хлопців, молодшого і старшого, які сиділи за столиком і попивали лимонад. Алея зайняла столик неподалік і враз зауважила, що молодший був босоніж. Їй це сподобалося, хоч сама вона ніколи б не наважилась на щось подібне. Поведінка хлопців їй видалася дещо неформальною. Але неформали їй до вподоби! Зрештою, вона теж певною мірою неформалка.

Підійшла офіціантка, й Алея замовила чай.

— Але, будь ласка, не гарячий, а ледве теплий, — попросила дівчина.

Офіціантка звела брови.

— Можливо, тоді краще холодний чай?

— В жодному разі! — похитала головою Алея.

Офіціантка витріщилась на чорні рукавички Алеї. В принципі, дівчині не важко було прочитати її думки: «У таку спеку в рукавичках! Я вже мовчу про теплий чай!»

Алея зобразила посмішку, на що офіціантка знизала плечима.

— Один ледве теплий чай, — підсумувала вона і пішла.

Тоді Алея помітила, що обоє хлопців дивляться на неї. Менший вигукнув:

— Крутий прикид!

З несподіванки вона здригнулася. Відчувши, що червоніє, дівчина насунула кепку на очі. На ній були жакет кольору пелюсток зів'ялої троянди, чоловіча майка, повно різних ланцюгів на шії, порвані джинси, важкі черевики, її улюблена кепка кольору морської хвилі і, власне, чор-

ні рукавички. Вона розуміла, що це дійсно «крутий прикид». У цьому й полягав весь сенс. Уже багато років Алея одягається винятково виключно. І все з однією метою — відвернути увагу від факту, що її руки постійно в рукавичках. Ні сусіди, ні оточення в школі — ніхто нічого не знає про її хворобу. Однокласники та вчителі гадають, що рукавички — один із багатьох її модних вибриків. Алея все влаштовує так, що її вважають екстравагантною, а не хворою. Тільки Маріанна знала, як ця хвороба обтяжує її щодень і обмежує свободу. Та про це не повинен дізнатись ніхто. Вона не хоче, аби їй хтось співчував.

— Дякую, — невизразно пробурмотіла дівчина і відчула, що її щоки спалахнули ще дужче.

На щастя, хлопці почали розмовляти між собою і більше не обертались до неї. Тримаючи руки під столом, вони нишком розпакували канапки і, коли офіціантка не дивилася в їхній бік, відкушували по шматку. Алея посміхнулася і визнала, що канапки, споживані в такий спосіб, їй би теж смакували. Адже від сніданку вона ще нічого не їла. Офіціантка принесла їй чай, гарячий як окріп. Треба почекати, поки він вистигне. До столу хлопців підійшла чорношкіра дівчина з дредами, високо зчепленими шпилькою докупи, та з акордеоном на грудях.

— Привіт, Тесс, — озвався до неї молодший.

— Хай! — відповіла вона, сідаючи за столик.

— Ти замкнула двері на борту?

Тесс скривилася.

— Забула, — відповіла вона з дивним акцентом. — Зараз повернусь.

Хлопець похитав головою.

— Та облиш, кому потрібне наше старе корито. Ми тут тобі дещо залишили, — додав він і тихенько під столом тицьнув їй в руки канапку з сиром.

Алея здивувалась. Невже ця дівчина також на борту «Crucis»? Може, це двоє братів і сестра? Ні, точно ні! Тесс чорношкіра, у молодшого хлопця шкіра біла як молоко, до того ж він рудоволосий, а старший русявий. Та й між собою вони зовсім не подібні.

Тесс миттєво спорожнила склянку лимонаду старшого й запитала:

— Ви готові?

Хлопці кивнули на знак згоди.

— Там, на протилежному боці, є хороше місце, — сказав старший, показавши на майданчик перед кафе. Він поклав п'ятиєврову купюру на стіл і дістав із футляра гітару. Молодший, руденький, узяв свій старий барабан, витягнув із середини зім'ятий чоловічий бриль і надягнув його. Тесс тим часом віднесла акордеон на майданчик перед кафе. Усі втрьох вишикувалися перед кафе, приготувались і почали грати. Вони виконували відому композицію, яка завдяки акордеону звучала дуже незвично, і це привертало увагу перехожих. А тоді Тесс заспівала! З несподіванки в Алеї відвисла щелепа.

Ця Тесс виявилась справжнісіньким рок-рупором! Вона горлала пісню з нестримною силою і природним хрипінням у голосі. Цілком очевидно, що рок-зірка тут — вона! Старший хлопець мав відповідну зачіску і, як здавалось Алеї, доволі добре грав на гітарі, але Тесс своїм

голосом затьмарила його цілком і повністю! Вся увага була прикута до неї. А хлопець тим часом задоволено по-сміхався, ніби все це він добре вже знав і неабияк через це розважався.

Коли пісню доспівали, залунали бурхливі оплески. Алея також аплодувала. Молодший хлопець обійшов слухачів зі своїм капелюхом, збираючи гроші. Багато хто клав монети вартістю один чи два євро. Коли він зупинився перед Алеєю, вона лише заперечно похитала головою:

— Мені дуже шкода, але я ще мушу заплатити за чай.

— Але ж ти теж слухала, — вигукнув малий, — і тобі сподобалось! Я це зразу помітив.

Алея не могла заперечити.

— Так, але в мене зовсім немає грошей.

— Ні в кого немає грошей. — Хлопець глузливо усміхнувся. — Але в будь-якому разі ти повинна мені щось дати.

Вона зморщила чоло.

— Що дати?

— А як щодо твоєї кепки?

Алея інстинктивно потягнулася до кепки.

— Це взагалі не обговорюється! Це моя улюблена кепка!

Хлопець замислився на мить.

— Тоді твої рукавиці.

Алея стрепенулась.

— Нізащо!

— Чого це? — зацікавився хлопець. — Що з ними не так?

— Візьми краще кепку! — крикнула вона, не відповівши на запитання. Швидким рухом зняла головний убір,

пильнуючи, щоб її довге чорне волосся в жодному разі не відкрило тих ділянок за вухами, які завжди мають залишатися прикритими.

— На, — кинула вона і простягнула малому кепку.

Здивувавшись, він узяв її.

— Це ж круто! Ти даєш мені свою кепку?

Сяючи від щастя, він побіг до друзів похвалитись. Тесс і старший хлопець здивовано глянули на Алею, яка кивнула їм і одразу відвела погляд. От лихо! Це ж її улюблена кепка. Але ж вона ніяк не могла віддати йому рукавиці! Треба було запропонувати йому якийсь із ланцюгів на шії! Чому їй не спало це на думку?

Аж тут до них підійшов якийсь чоловік і дуже грубо щось сказав. Юнак відповів йому заспокійливо:

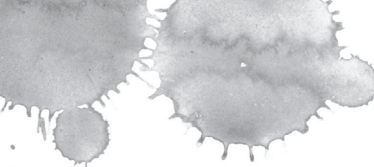
— Все гаразд, ми вже йдемо.

Вочевидь, їм не дозволялося там грати. Насупившись, вони спакували речі й забралися звідти.

«Шкода! Як же шкода!» — подумала Алея.

Вона відпила чаю, досі ще занадто теплого. Але спрага мучила її. Ще раз поглянула на телефон. Жодних пропущених. Їй знову стало млосно. Як там Маріанна? Чи болить її щось? Чи про неї там добре дбають? Коли вона стане на ноги? А якщо не стане, тоді що?

Алея зробила ковток. Цікаво, чи чекатиме на неї під дверима хтось із комісії у справах неповнолітніх, коли вона повернеться додому? Якщо Маріанна залишиться в лікарні ще на кілька тижнів, можливо, вже сьогодні Алею кудись заберуть? Важко роздумуючи, Алея стиснула губи. Але враз змусила себе міркувати розсудливо. За-

раз ранне пообіддя. Вона просто залишиться тут. Зрештою, цілий день можна бути тут, у порту, й очікувати на дзвінок Маріанни. Колись же вона таки відгукнеться...

Дівчина допила чай, заплатила і попленталась назад на свою лавку. Сіла, сумовито роззираючись довкола. Її погляд знову впав на «Crucis», що стояв пришвартованим на тому ж місці. Алея уважніше роздивилася човен. Так, він потребував ремонту, але на даху палубної рубки виднілися прилаштовані сонячні батареї, які могли бути тільки на сучасно оснащених човнах. У цьому човні все було якимось дивним і не пасувало одне до іншого. І саме це дуже подобалось Алеї.

На палубу вийшла Тесс. Алея прикрила рукою очі проти сонця і почала спостерігати за нею. Тесс несла щось велике і залишила це на кормі човна. Може, це мішень для дартсу на дерев'яному стояку? Хвилини через дві на корму прийшов молодший хлопець у супроводі старшого, який уважно оглядався навсібіч. Алея інстинктивно нахилилась, коли його погляд ковзнув у її бік. Та коли він відвів очі, вона знову випросталась. Що ці троє задумали? Алея підвелася і спробувала якомога непомітніше наблизитись до човна, допоки майже впритул не підійшла до нього. Вона навіть могла чути їхню розмову.

— Давай! — промовила Тесс і причепила щось поверх мішені. Це була географічна карта.

Малий узяв стрілу і метнув її в карту. Наступної миті він тріумфував.

— Фінляндія! Ми там не були вже цілу вічність!

— Чудово влучив, Семі. Зараз, у червні, Фінляндія найпрекрасніша, — зауважив старший.

Алея здивувалась. Невже вони обирають мету подорожі за допомогою стріли для дартсу? Отак просто запускають стрілу дартсу в карту і пливуть туди, куди вона поцілить? Дівчина відчула, як несамовито забилося її серце, коли вона все це уявила. Отак узяти й попливти — і нехай несе вітер морями... Свобода! Вона голосно зітхнула...

Цієї миті юнак, втягнувши голову в плечі, з осторогою промовив до інших:

— Там ходить капітан порту. Я швиденько зганяю і заплачу йому портовий збір. А ви сховайтесь і не показуйтеся, зрозуміло?

— Так точно, капітане! — відповіли Тесс і малий Семі та сховались. За мить Семі знову вистромив голову.

— Бене! — гукнув він навздогін старшому. — Як ти гадаєш, отам, у тому кіоску, можна купити шоколадний батончик?

Хлопець, якого, мабуть, звали Беном, суворо поглянув на Семі і процідив:

— Я сказав щезнути!

— Це означало «так»? — долинули до Алеї слова Семі з човна.

— Ні! — прошепотів Бен, зіскочив із човна і рушив до капітана порту платити збір. Алея провела його поглядом, здогадуючись, що він, либонь, найстарший на борту. Можливо, там є ще й дорослі, просто вона їх не бачила? Тесс і Семі називали Бена капітаном. До того ж саме зараз він сплачував портовий збір. Усе вказувало на те, що ці

трое в човні самі! Алею просто зачаровувала ця думка! На вигляд Тесс була не набагато старшою за неї. Їй, напевне, десь тринадцять. А Семі... дев'ять чи десять. Хіба це можливо, щоб вони самі, без батьків, плавали на вітрильнику? Хіба таке дозволено? Тоді вона зрозуміла, що Бен, мабуть, саме через це й наказав обом захватись, щоб капітан порту не помітив на борту дітей, біля яких не видно дорослих... Алея була просто в захваті! Мало того, що Тесс, Бен і Семі плывуть туди, куди вказала стріла дартсу, — вони ще й самі, все це роблять без дорослих на борту!

Незабаром Бен повернувся на човен.

— Гей, під палубою! — коротко покликав він Тесс і Семі, які, швидше за все, ще ховалися. Алея чула, як вони там вовтузились. Потім усе стихло.

Літаючи в думках, дівчина сіла на низькому підмурівку неподалік. Усе, про що вона довідалася щойно, дуже її схвилювало. Вона завжди мріяла подорожувати світом і багато чого побачити. Але через свою хворобу ніколи не думала про корабель, та що там казати — точно не про корабель. Одначе задум цих трьох був саме тим, про що вона завжди мріяла! Вони були вільні. Самі в морі. Схилившись і обхопивши руками голову, дівчина занурилась у мрії. Це відволікало її від потреби постійно перевіряти телефон.

За наступні п'ять годин не відбулося нічого важливого. Алея так і сиділа на підмурівку на причалі, дивлячись в одну точку. Маріанна не дзвонила, і страх дівчини по-малу переростав у паніку. Вона багато разів дзвонила

Маріанні й надіслала десятки есемесок, та не отримала жоднісінької відповіді. Що відбувається? Маріанна ж не...

Алея зірвалася на рівні ноги. Страх зненацька виріс так, що вона ладна була закричати.

— Гей! — озвався раптом хтось.

Дівчина обернулася. Біля неї стояв Семі. На ньому була її улюблена кепка кольору морської хвилі.

— З тобою все гаразд?

Вона витріщилася на нього. На плечах хлопчина ніс набитий пакет із покупками. Напевно, повертався з супермаркету.

— Мммм... Так, все окей, — відповіла дівчина. Хоча нічого не було окей.

— Ну тоді окей, — сказав Семі. Ще раз запитально поглянув на неї і спритно, як мавпеня, перестрибнув через борт на палубу.

Не встиг він зникнути під палубою, як Алея вже пошкодувала, що не відповіла йому якимось інакше. Наприклад: «Мое життя саме зараз котиться під три чорти...» Або: «Я боюся так сильно, що зараз закричу від жаху». І це була б правда. Але ж ні! Щось подібне вона нікому ніколи не сказала б. Алея не звикла комусь довіряти. У школі вона мала лише кількох друзів, та й серед них не було жодного, кому б розказала про свої страхи і проблеми. Жодного, до кого могла б сьогодні, цієї хвилини, подзвонити. Цілковито самотня...

Аж тут дівчина помітила, що на борту «Cruis» щось відбувається. Семі прийшов із тацею на палубу і поставив її на стіл на кормі. На невеличку софу він поклав кілька

подушок і, на превеликий подив Алеї, розвісив гірлянди. За ним прийшла Тесс і накрила на стіл. Скидалося на те, що вони збираються вечеряти на палубі. Від цієї думки в животі Алеї гучно забурчало. Вона страшенно зголоділа. Незабаром з'явився Бен з великим баняком у руках, несучи його на корму. Поставив баняк на стіл, пильно роздивляючись довкола.

— Капітан порту мав би вже завершити свою зміну, — вголос подумав Бен і сів біля Семі й Тесс, які вже накинулись на баняк із їжею.

— Юшка з макаронами — це найкраще, що може бути! — вигукнув Семі.

— А мені більше смакує помідорова юшка, — мовила Тесс і поклала собі в тарілку кілька черпаків.

Алея відчула аромат страви, і її занудило від голоду. Терміново треба щось з'їсти! У гаманці лежало шістдесят чотири центи. Можливо, Семі мав рацію і в кіоску за них можна купити шоколадний батончик? Малесенький? Половинку?

— Гей, ти! — зненацька почула вона.

Алея поглянула в бік «Crucis», бо їй здалося, що голос долинав саме звідти.

Біля поруччя стояв Бен.

— Ти голодна?

— Я? — здивовано глянула на нього Алея.

— Атож! У тебе такий вигляд, наче ти за хвилину зомлієш. Якщо ти голодна, то ходімо на борт.

Іти на борт? Алея ковтнула повітря. Думки змішалися. Так! Так, вона хотіла на борт!

Але... Ні. Ні, в жодному разі.

— Та... ні, не можу...

— Чому ні? — Бен зіскочив на землю й підійшов до неї.

Її серце шалено забилося. Як же їй вчинити?

— Якщо хочеш, можеш з нами повечеряти, — промовив Бен, стоячи перед нею і міряючи її поглядом. — Ти бліда, наче привид. Я думаю, тарілка юшки з макаронами тобі не завадить.

Алея несміливо кивнула. А потім знову заперечно похитала головою. Мало того, що він запросив її у ЧОВЕН. Туди ж ще треба якось потрапити! Між човном і стіною причалу щонайменше метр відстані. А що, як вона, перестрибуючи, впаде у воду? Ні, ні, ні! Занадто великий ризик!

— Чого ти боїшся? — запитав Бен.

— Перестрибуючи, впасти у воду.

— Аааа!.. Ну тоді ми перекинемо трап.

— Трап?

Це слово Алея чула вперше.

— Це така дерев'яна дошка, яку можна покласти між човном і берегом. Просто нам ліньки її щоразу витягати. Але для тебе ми її витягнемо, — усміхнувся Бен. — Трап! — гукнув він до Семі, який повис на поруччі, спостерігаючи за ними.

Семі взявся до роботи, і за короткий час дерев'яна кладка з'єднала «Crucis» із берегом. Місток! Алея пильно дивилась на цю штуку, а її серце мало не вискакувало з грудей від хвилювання. Чи достатньо він міцний! Чи витримає її?

— Я допоможу, — сказав Бен і взяв її руку.

Дуже обережно й легко він потягнув її до трапа. Алея боязко рушила. А всередині неї вирувала буря. Якась її частина страшенно прагнула потрапити на човен. Протягом останніх годин Алея постійно ловила себе на тому, що уявляла, як сама живе на борту цього вітрильника. Але ж це маячня! Вона мусить триматись якнайдалі від води! Холодна вода для неї смертельно небезпечна. А ідея зійти на човен — цілковите божевілля.

— Окей, — прошепотіла Алея і ступила перший крок на трап.

